

21 april 2019 (Eerste Paasdag)

PASEN: HET GROTE CONTRAST MET DE WERELD VAN ALLEDAG

Bijbellezing: Mattheus 27, vers 62 t/m 28, vers 20

Mattheus lijkt in zijn beschrijving van Pasen juist de contrasten te benadrukken. Na de drie uur duisternis tijdens de kruisiging van Jezus, begint Mattheus de opstandingsgeschiedenis met: *'toen het licht begon te worden...'* Vervolgens horen wij over een aardbeving en de komst van een engel. Deze engel rolt de grote steen weg, die de joodse leiders juist hadden laten verzegelen zodat hij op zijn plek zou blijven. En vervolgens gaat de engel ook nog op deze steen zitten, als was het een bankje in de graftuin. Mattheus lijkt het allemaal met een glimlach op te hebben geschreven. Niet omdat het zo'n luchtig verhaaltje is, maar juist omdat dit Paasgebeuren duidelijk maakt dat Gods geweldige overmacht en de menselijke onmacht zo volkomen haaks op elkaar staan. Ze vormen zo'n geweldig contrast! Mattheus vertelt verder: terwijl de bewakers het graf staan te bewaken waar een dode is ingelegd, worden deze bewakers bij de verschijning van de engel zelf als doden. De bewakers van de dode schrokken zich dood. ... En dan nog die woorden van de engel tegen de vrouwen, de engel zegt: 'Jullie hoeven niet bang te zijn. Jullie zoeken Jezus, de Gekruisigde. Hij is hier niet. Hij is opgewekt!' Dus eigenlijk hebben de soldaten dus uiteindelijk gewoon een *leeg* graf staan te bewaken...

Dat contrasterende, die tegenstellingen in het Paasgebeuren houden nog even aan. Er gebeurt namelijk nog meer. Na dit overweldigende gebeuren bij het graf zien wij zowel de soldaten die het graf bewaakten, als ook de vrouwen die Jezus de laatste eer wilden bewijzen, naar de stad Jeruzalem gaan. De vrouwen en de soldaten rennen beiden dezelfde kant op, richting Jeruzalem. Maar wat een verschil is er tussen deze beiden. Wat een contrast! De vrouwen gaan naar de leerlingen van Jezus om hen bericht te doen dat zij naar Galilea moeten gaan. Zij moeten Jeruzalem verlaten en naar Galilea gaan. Want daar zullen zij de opgestane Heer mogen ontmoeten. En de soldaten, die gaan naar hun opdrachtgevers terug, de joodse geestelijke leiders. Zij vertellen hen wat er is gebeurd. En vervolgens zoeken de joodse leiders een oplossing voor het probleem. De soldaten krijgen geld, als zij het fakenews zullen verspreiden dat zij tijdens hun wachttijd in slaap waren gevallen en de leerlingen het lichaam van Jezus uit het graf hadden geroofd. Nou, dat moet voor die soldaten niet fijn zijn geweest, want het gerucht verspreiden dat je als soldaat zelf in slaap bent gevallen, dat is je eer te na. Dan heb je blijkbaar je taak verzuimd. Dan ben je een loser. Maar goed, een loser zijn met een zak geld is nog altijd beter dan de straf ondergaan die stond op het verzuimen van je plicht als soldaat. Als Pilatus het maar niet te weten komt. Nou, daar zouden de joodse leiders wel zorgen. Zij zullen dit wel met Pilatus afhandelen. Als de soldaten maar het volk in Jeruzalem zouden gaan vertellen dat er hier sprake is van een laffe roof. Dan zal dit hele roerige gebeuren tijdens hun Pesachfeest misschien toch nog met een sissers aflopen en uiteindelijk in de vergetelheid raken.

Wat een contrast: in Jeruzalem, de stad van God, waar God Zijn woning heeft, regeren list en bedrog en wordt met smeergeld alles dichtgesmeerd. ... En in Galilea, het inferieure Galilea, Galilea van de heidenen, mogen dankzij de berichtgeving van de vrouwen straks mensen de opgestane HEER ontmoeten en worden zij uitgezonden om nog veel meer heidense gebieden te bereizen om te vertellen dat er Eén alle macht heeft in hemel en op aarde. Hier komt opnieuw uit, wat Mattheus al aan het begin van zijn

evangelie had verteld. Mattheus vertelde toen hoe Jezus Zijn optreden begon en allereerst naar Galilea ging om het Koninkrijk van God te verkondigen. *'Dit is, wat gesproken is door de profeet Jesaja'*, schreef Mattheus toen: *'Land Zebulon en land Naftali, gebied aan de weg naar de zee en over de Jordaan, Galilea van de volken..., het volk dat in duisternis wandelt, heeft een groot licht gezien; en voor hen die zaten in het land van de schaduw van de dood is een licht opgegaan.'* ...

In Jeruzalem werd het aardedonker. Zo aards al het maar zijn kan. En in Galilea werd het licht. Het Galilea der heidenen mocht zichzelf in het licht van de opstanding zien.

Waarom heb ik dit nu zo breed uitgemeten? Nu, omdat dit mij helpt om Pasen te vieren anno 2019. Want eigenlijk vind ik het Paasfeest best wel een beetje moeilijk. Het is zo mooi, maar... we spreken in de kerk over zulke grote dingen: opstanding der doden.... De overwinning op het kwaad... God Die Zijn overweldigende macht laat zien.... Maar er zijn zoveel momenten dat ik daar niets van zie... Er zijn zoveel plaatsen die nog zo in dood en duisternis gevangen zijn. Wat is er nu veranderd na bijna 2000 jaar Paasfeest vieren? ... Het lijkt allemaal wel heel erg op... op die allereerste Paasdag. ... Want hoe zou die allereerste Paasdag er in Jeruzalem uit hebben gezien? Nu, er was in Jeruzalem niets van Pasen te zien. Het was zondag, de eerste werkdag voor de joden. Men was de dingen van het afgelopen Pesachfeest weer aan het opruimen. De mannen waren naar hun werk gegaan. De kinderen waren weer gewoon aan het spelen, leren of werken. De eerste Paasdag in Jeruzalem was een dag als alle andere dagen... Maar er was toch iets heel ingrijpends gebeurd? Die kruisiging? Ach ja, maar er werden in die dagen helaas talloze mensen gekruisigd. En dat oproer bij Pilatus, die massa mensen op het malieveld bij Pilatus? Ach, het was altijd al gespannen tussen de Romeinen, de joodse leiders, de fanatieke joden... Maar die opstanding dan? Dat open graf? Oh dat? Ja, dat was dat groepje fanatieke leerlingen die die Rabbi Jezus uit Galilea achterna gingen. Ze beweren nu zelfs dat Hij is opgestaan... Maar ja, het is fakenews zo vertellen onze leiders toch? Nu, zo ging Jeruzalem verder... alsof er met Pasen niets was gebeurd. Jeruzalem beleefde niets van het allesveranderende werk van God. Er werden wel geruchten verspreid, maar er waren zoveel geruchten... Gods bevrijdende werk ging ten onder in de vele geruchten. De waarheid maakte Jeruzalem niet vrij.

En wat zie je nog meer in Jeruzalem van toen? Nu, de macht van het geld. Eerst werd Judas al ingepalmd met een beloning om Jezus te verraden. En nu werden de soldaten ingepalmd met een beloning om geruchten te verspreiden. De macht van het geld en de macht van de geruchtenmachine, de media. Die bepaalden hoe het in Jeruzalem eraan toeging... En als wij dan verder inzoomen op die joodse geestelijken en die soldaten..., wat triest om die mensen zo bezig te zien. Joodse geestelijken die krampachtige de controle probeerden te houden. Het lijkt wel alsof zij niet doorhebben hoe fout ze bezig zijn, zo verhard in hun denken, zo verstarde in hun handelen... En die soldaten, wat zouden zij zich geschaamd hebben, maar ja, ze hadden ermee te dealen. Ze moesten zichzelf overeind houden.

Jeruzalem van toen is zo herkenbaar en zo dichtbij... Alsof het gewoon nu is: die wereld, die door Pasen totaal niet lijkt te zijn veranderd..., die wereld waar de macht van het geld en de macht van de media, ons denken en beleven bepalen. Die wereld waarin mensen, zoals die joodse geestelijken en die soldaten, alles in het werk stellen om hun gezicht niet te verliezen en leugens verspreiden. Die wereld waarin met geld zulke intens slechte dingen voor elkaar worden gemaakt. ... Jeruzalem..., het is onze wereld die wordt beheerst door angst, door onzekerheid, door het uitoefenen van blinde macht en controle en waar mensen geen idee hebben hoe het er werkelijk met de wereld voorstaat... Mattheus laat ons met zijn beschrijving van de Paasgeschie-

denis begrijpen waarom er in 2019 haast niets veranderd lijkt te zijn. Dat heeft niet te maken met die twintig eeuwen die wij van dat eerste Pasen verwijderd zijn, nee juist niet! De wereld was toen al precies hetzelfde.

Maar ondertussen is er nog die andere zijde van het contrast dat wij zagen. Namelijk die vrouwen. En die discipelen die Jezus mochten ontmoeten ergens in Galilea. Zo maar een groepje mensen die ergens bij elkaar kwamen en die de levende HEER mochten ontmoeten. Jezus was niet in Jeruzalem te vinden, Hij was in hun midden waar mensen Hem aanbaden, zelfs terwijl sommigen het allemaal nog niet zo zeker wisten.... Wat een bemoediging! Er was dan wel niets van de opgestane Heere Jezus in Jeruzalem te merken, maar Jezus is daar waar mensen samenkomen en Hem, zelfs ondanks mogelijke twijfel, aanbidden. Zou de opgestane Heere dan ook niet *hier* zijn, in dit stukje Galilea der heidenen?

Het contrast dat Mattheus schetste, is er anno 2019 nog: steden vol met mensen die in geruchten geloven, waar met geld alles lijkt te kunnen worden geregeld, waar angst en onzekerheid dan weer oplaaien en vervolgens weer kalmeren. Dat is de ene kant. En de ander kant is dat anno 2019 met Pasen in misschien wel alle landen van de wereld mensen samenkomen om de opgestane HEER te ontmoeten en waar tegen deze mensen wordt gezegd: wees niet bang.

Want dat is de Paasboodschap die wij van de engel en van Jezus Zelf mogen ontvangen: *'Wees niet bang. Wees niet bang. Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Ik ben met u alle dagen tot de voleinding van de wereld.'*

Ik vind dat zo'n mooie boodschap: 'wees niet bang.' Terwijl de soldaten werden als doden, terwijl de joodse leiders alles in het werk moesten stellen om de dingen onder controle te houden..., kregen de vrouwen te horen: wees niet bang. Zij hoefden geen slachtoffer te zijn van hun angsten. Zij hoefden niet bang te worden van de dingen die hen overkwamen en die zij niet konden plaatsen. Zij werden in de ruimte gesteld van Jezus' macht en liefde.

Hoe is dat eigenlijk bij u? *Heeft Pasen, heeft de opstanding van de Heere Jezus, ook op u zo'n – laat ik het zo noemen – zo'n angst-uitdrijvende werking?*

Ik heb ergens gelezen dat er vier basisangsten zijn, waar mensen vatbaar voor kunnen zijn. Ik noem deze even om dat 'wees niet bang' van Pasen wat concreter te maken:

Allereerst *de angst om jezelf te worden* of jezelf te zijn. Je vindt het moeilijk om op eigen benen te staan. Wie ben ik eigenlijk? 'Dat kan ik niet' 'Als ik dat ga doen, dan ga ik mij schuldig voelen.' Moeite hebben met je eigen ik. Jezelf vooral schuilhouden en proberen om netjes in de pas te lopen, zodat je niet opvalt.

De tweede basisangst is ongeveer het tegenovergestelde: *angst om jezelf te geven*. Je blijft zitten in je veilige toren. Misschien wel keurig verstoep in een grote dosis humor, of welbespraaktheid. Maar je laat jezelf niet echt kennen. De buitenwereld moet je vooral buiten je houden. Kwetsbaar zijn is een gevaar. Je wilt vooral niet afhankelijk zijn. Het gevaar van teleurstelling ligt dan immers op de loer.

De derde basisangst is *de angst voor verandering*. Allemaal veranderingen – of het nu in de kerk is, of in je persoonlijk leven – maken je onzeker. Wat is er nog blijvend? Waar kan je je nog aan vasthouden? Hoe kan je nog de controle vasthouden dan? Met het gevaar dat je vervolgens krampachtig dingen wilt vasthouden.

De vierde basisangst is juist hier weer het tegenovergestelde van: de angst voor verstarring. De angst voor kramp, voor altijd-hetzelfde. Deze angst zorgt voor een onrustig zoeken, altijd iets anders willen hebben, steeds grotere dingen willen bereiken, altijd in beweging, niet je ergens aan willen binden, geen rust en stilte, want dat is juist een bedreiging.

Als u nu naar uzelf kijkt hè: is de bevrijdende kracht van Pasen al uw leven binnengedrongen? Is die Paasboodschap

al concreet geworden in uw leven en in uw strijd tegen een of meerdere van deze basisangsten?

Dat wij die angsten hebben, dat is normaal. Helaas. Dat is onze situatie buiten het paradijs. Toen Adam en Eva de zonde begingen, was het eerste wat er ontstond schaamte. Schaamte en angst. Men verborg zich daarom in de bosjes. Schaamte en angst, dat zou heel de mensheid voortaan als een schaduw begeleiden. Maar nu is Christus gekomen. De nieuwe Adam. Hij heeft het paradijs weer voor ons geopend. En door Hem mag die angst en schaamte nu een antwoord ontvangen:

Ik hoef geen angst te hebben om mijzelf te zijn of te worden. Ja, ik zit vol gebreken en fouten, wonden en zonden. Ik faal... Maar Jezus is voor al deze duistere dingen in mijn leven gestorven. En God heeft laten zien dat Zijn offer voldoende was door Hem op te wekken uit de dood. Ik hoef mijzelf niet gering te schatten. Jezus had Zijn leven zelfs voor Mij over, zo waardevol ben ik in Zijn ogen.

Ik hoef ook niet de angst te hebben om mijzelf te geven, want... ik leef van genade! De genade van God aan het kruis uitgestort. Ik heb niets te verliezen, maar juist alles te geven..., want in Hem heb ik alles mogen ontvangen. Ik hoef niet groter en sterker te zijn dan ik ben, want er is er Eén Die alle macht heeft in hemel en op aarde.

Ik hoef ook de angst niet te hebben voor verandering. Inderdaad: niets is blijvend. Waar moet het heen? God is het Die de geschiedenis leidt. De HEERE is het Die Zijn kerk bewaard. Christus is het die ons inde vrijheid heeft gesteld. Ik rust in Hem alleen.

En ik hoef ook niet de angst te hebben voor verstarring. In al mijn onrustig zoeken en bezig zijn..., in mijn altijd-in-beweging-zijn mag ik de rust vinden in Hem. De rust om aan Zijn voeten te zitten en de wonden van de spijkers te zien die laten zien dat Hij werkelijk de strijd heeft gestreden en de overwinning heeft behaald. Wat zoek ik nog meer?

Heeft het Paasevangelie al vat op uw angsten gekregen? Is welk opzicht is mijn leven door Pasen veranderd? ... Besef ik wat er toen in die graftuin van Jozef van Arimathea voor allesomvattends en wereldveranderends heeft plaatsgevonden? Als zelfs de macht van de dood is verslagen en de duivel zijn nederlaag moest toegeven....

Ik zie een groepje mensen haastig de stad Jeruzalem verlaten. Ze vertrekken in noordelijke richting. Richting Galilea. Ze bevonden zich in een stad, waarin het gewone leven weer teruggekeerd was. Er was niets veranderd. Het dagelijkse leven van het gevecht tegen je persoonlijke angsten..., de macht van het geld..., de strijd om de dingen in controle te houden.... er was niets nieuws onder de zon.

Maar zij wisten anders. Vrouwen hadden het hun verteld. Zij wisten, hoewel zij het soms ook nog niet konden geloven, dat alles anders was geworden. Wat een contrastervaring!

Zij hoefden niet meer bang te zijn. Niet voor verandering, niet voor verstarring, niet voor schuld, niet voor schaamte, of wat zich ook in hun binnenste afspeelde. Er was er Eén die alle macht had in hemel en op aarde. Er was er Eén Die zelfs de dood verslagen had. In al die onveiligheid die zij voelden..., in al die dreiging die er was..., in al die dood en duisternis die er ook in hun stad en daarbuiten ronddoelde..., hadden deze mannen en vrouwen vertrouwen. Mochten zij hopen.

Geloven. Liefhebben. Hun opdracht in ontvangst nemen. En uitzien naar een toekomst waarin alles nieuw zal worden. Zij gingen daarom vol verwondering en vreugde op weg. Want Eén had hen geroepen. Die Ene noemde hen zelfs 'Mijn broeders'. Het was de HEERE, de opgestane Heiland. Wees niet bang!

Heeft u vragen of een reactie: ds. E.G. (Eddy) de Kruijf // 010 210 89 71 // dekruijf@live.nl